

„ELŐRE“

Szerkeszti: Haraszty Lajos.

Március idusán.

1848 március 15.-én a történet műzsája csodálattal jegyezte fel, hogy az ifjúság - tíz magyar ifjú, — megmentette a magyar hazát, a haza szabadságát.

A történet műzsája csodálkozott, mert hát a történet műzsája sokat élt, sokat írt. De olyast, hogy az ifjak merjenek gondolkozni, merjenek tenni, olyant még nem élt, még nem írt Klió.

Pedig mégis így volt.

A tíz magyar ifjú egyedül, saját lelkük erejére támaszkodva, elég merész volt ahhoz, hogy követelje és kivívja a nemzet igazát.

— Orcát pirító vakmerőség! — zúdult fel a copf. — Ki bizta őket meg? Nem tudtak várni? Hogy mertek ők törvénnyel, joggal foglalkozni, holott nem táblabírák? Gyerkécek megmérték előzni a nagyszakállu, pohos megyei urakat! És még hozzá milyen semmiháziak! Tudják ők mi a haza? Hát ott voltak ők a győri inzurrekciónál? Nem voltak! És megmérték szólalni. Semmiházi firkászok, akiknek még egy rend tisztességes ruhájuk sincs, mozgolódnak! Holott ők, a birtokosok, kiknek bársony díszruháik, aranyos mentekőtök vannak, ők meglelt emberek csendes pipaszó mellett jobban elvégezték volna. Ki látott olyant, hogy tejszeles-szájuak intézzék az ország dolgait?

És milyenek?

Petőfi, kicsapott diák, kóbor komédiás, meg poéta, aki arra büszke, hogy összeírt egy csomó verset. Mintha nem írt volna eleget Gvadányi, meg az isteni Gyöngyösi! Előttünk, régi ármális nemesek előtt akar feszíteni a mészáros fia, akit ezelőtt Petrovicsnak hívtak!

Jókai, Irinyi és a többiek, esupa firkászok, az egész truppnak nincs annyija, hogy kitudná fizetni a kocsisom mentéjét!

Igy beszélt a copf.

Igy beszélt azokhoz, akik egy nap alatt véghez vittek annyit, amennyiért elődeik kétszáz éven át hiába küzdöttek. Kivívták egy nap alatt, az eszmék forradalmában.

Levették a lélek bilincseit, midőn megszerezték a sajtó szabadságát.

A copf pedig dohányvágó kést csinálva

az ősi fringiából ütötte a filkót és hazafias buzgalommal üritette a kupát, miközben kiáltotta, hogy: Éljen a haza!

Ivasközben kiáltotta, hogy éljen a haza. Hát nem nagy hazafi? Nem dicső hazaszeretet ez?

— — Hanem ez mind *régen* volt.

Örömmel ünnepeljük a magyar nemzet, a magyar állam legnagyobb ünnepét, a magyarság újjászületésének napját, március idusát. Az egész nemzetnek ünnepelnie kell.

És ha az egész nemzetnek ünnepe e nap, akkor nekünk ifjaknak, a márciusi ifjúság lelki örököseinek ezerszeres ünnepe, erejének forrása, munkájának támogatója, lelkének gyönyöre, büszkesége legyen március idusa.

A márciusi ifjak pihenni tértek. Közülük csak e gy él. Ez az egy halhatatlan munkáival, nagyobb dicsőséget szerzett nemzetének, mint három század alatt az ország minden uralkodója. És ez egyetlent, mert csak ember és ennél fogva boldog akar lenni, a magyar ifjúságnak és annak a sajtónak egyrésze, melynek bilincseit ő törte szét: gyalázatosan megsértette.

Üdvözljük szeretettel a márciusi ifjak ez utolsóját.

Előttünk pedig, akik e lapokon merünk, álljon a márciusi ifjak dicső példája, akik szintén csak tizen voltak. Gúny és elfogultság ne lankassza erőnket, nézzünk bátran a jövőbe. Senki sem támadhat bennünket, mert célunk szent és ideális, önérdek pedig nem vezet bennünket.

A. S.

Március.

Szent tavaszi ünnep
Itt volnál megint,
De szemem feléd oly
Té-tován tekint.
Nem tudom kiöntni,
Hogy mit érezek,
Mert leírhatatlan
Ez az érzet.

Lángra gyúló szívek
Már ma nincsenek,
Kik fenkölt eszmékért
Lelkesüljenek;
Elfelelték gyarlón,
Hogy e drága fa
E napon virágozott
Elsőt valaha.

Vagy ha mégis tudnám,
Hogyha volna szó,
Fenséges lényedhez
Méltán fogható:
Akkor is mit érne
Bármilyen szép beszéd,
Ha sziklás talajra
Hüllna szeretszét.

Szent szabadság fája
Hazaszeretet
Földjében vert egykor
Zsenge gyökeret,
És hogy ki ne vesszen —
Féltett gyökerét
Drága omló vérrrel
Megöntözgeték . . .

Ősök balgasága . . .
Máskor, más idő:
Őnhasznát keresni —
Most a cél, a fő.
Felelnek megvédni
Ezt a drága fát,
Mely izes gyümölcsöt
S enyhe árnyat ad.

. . . Csak néhány kevesen
Vagyunk, kikbe' még
Haza és szabadság
Szent szerelme ég,
Eltető fájáért
Lelkünk fennviraszt
S forró könnyeinkkel
Öntözgetjük azt.

Nemhogy még ápolnák
Mindenek előtt,
Híven szeretettel
Öntözgetve, — sőt
Agait, hajtásit
S zöld leveleit
Hütelenné kertészek
Lenyesegetik . . .

Néhány ifju lélek,
Lángszívű bohó . . .
— Ah, de a tömeg mind
Erdek-hajszoló,
S ha e szent fa máris
Korhadt és beteg —
Gyümölcsét s árnyát se
Erdemelte meg!

Haraszty Lajos.

A Kincses Fodor Esztike menyasszony-sága.

Nagy Andor

I.

Az öreg Kincses Fodor Máthé nem szűkölködött földi javak dolgában. Hat pár kőre járó malmot mondhatott a magáénak a Patak partján. Azonkívül terjedelmes földet. De minden gazdagsága mellett egy kis virágos kert volt a büszkesége, és abban a leggyönyörűbb fésző bimbó: az Esztike. Ez a bimbó ám nem ilyen-amolyan ember számára nyílott.

— Nemes ember felesége lesz a lelkem-adta! — mondogatta sokszor a feleségének. — Van nekem elég jószágom. Aztán meg az Eszti is nem elég fáin teremtés-e?

Az Esztike csakugyan fáin teremtés volt. Hosszúkás barna-piros arca, mélyes nagy kék szemei, meg a koszorúba font hollófürtjei után homlott Kinizs minden legénye. Volt azok közt nemes úrfi is.

Az öreg molnár szötte is az álmait, no meg a hálóját. Vasárnaponként ott traktálta az Esztike messzehíres virágos kertjében, a hús filegóriában Kinizs minden előkelőjét. Persze, hogy ott voltak az úrfiak is. Esztike maga szolgált fel. Nyájas szóval kinálgatta a sok drága étket, piciny ajka mosolyával a magasütötte hófehér tejeskalácsot.

És senkise vette észre, senkise gondolta, hogy ezek a nyájas szavak, ez az édes mosoly másvalakinek szól, aki nincs is itt a víg társaságban. Öt ül a malom alján, a víz parton, és mohó vágygyal néz a szőlőfutotta lugas felé. Halvány arca pirossá lesz, mikor egyszer-egyszer kivillan a virágok közt Esztike fényes alakja, vagy amikor egy-egy édes kacaját hozzá viszi a szél. Ő megérzi, hogy

ebben a kacagásban finomau ott rejtőzik, lappang a bánat, meg a biztatás: »Látod, most nem lehetek veled. Imre. De a tied vagyok, majd veled leszek . . . veled . . . mindig . . .«

Hát ezt még a legrémeőbb zivataros éjszakán se merte volna álmodni az öreg molnár. Pedig mikor a vihar szele vad zúgással csapkodta a malom alján a zsilipek mögé szorított vizet, sok bolondot összeálmodott ökelme; de azt a bolondot, hogy Esztike szerelmes legyen egy Imrébe, azt még sohasem! Meg aztán hogy még egy ilyen jött-ment molnárlegény síheder elvegye az Esztikét, mán mint a Kincses Fodor Máthé lányát!

Nem is mert erre sohas gondolni sem az Eszti, sem az Imre. Tudták mindketten az öreg szándékát. Nem tettek ellene semmit. Esztike mindig csak sírt, könyezett; Imre pedig elborúlt arcjal járt-kelt naphosszat a malomházban. Gyakran megállt s az ágasfához támaszkodva, komoran nézte, hogy zúgnak-búgnak a kattogó kerekek.

II.

Jól benyúlt már az idő az éjszakába. A duhaj legények egyszer csak úgy érzik, hogy ízellen a karcos, meg a csaplárné csókja. Hát nagy zajjal, énekszóval kijönnek a korcsmából. Kint világos van; a teli hold, bámúl le az égről. A levegő hűvös: mindenik érzi, ahogy oda csapódik kipirúlt arcához. Egyik hatalmas, szélesvállu dalia meg kigombolja a mellén az ingét. Aztán megáll. Felnéz a holdvilágra. S csak nézi, nézi.

Rávihognak a bajtársak:

— No Pali! Bámúlsz a holdvilágra mint a vak kutya?

Pali nem szól semmit, hanem gyorsan a lova után lát. Ahogy előkapja, föl pattan a hátára. Süvegét erősebben nyomja a fejébe s megrántja a féket. A paripa szilajul nekivág a kanyargó, poros útnak. Pali még visszafordul az ámuló pajtásokhoz:

— Hát Isten áldjon meg benneteket, hé!

Azok vállat vonnak:

— Megbolondult! . . .

És elindúlnak ballagva, keresni a másik csapszéket.

Pali pedig vágat vad szenvedélylyel Kinizs felé . . . Maga se tudja, hogy miért. De most látni akarja azt a falut, ahol növekedett. A víz partját ahol a malomköveket emelgette. A kis rózsás, virágos kertet, ahol az Esztike . . .

Mikor előcsillant a fűzések közt a Patak ezüst tükre, megállott a ló. Pali eleresztette a kantárszárat és némán bámúlt maga elé. Odaát feketétlet a malomház. Mellette az öreg molnár csinos portája. Előtte a kis kert. A ház egyik zöld zsalukáteres ablaku falára rásütött a holdvilág. A kertben a fehér, kacskaringós útakra is . . .

— Bemegyek a kertbe . . . Megszolgatnom a virágokat, — mondja mintegy magának Pali és lassan, lopva átmegy a vizen, leszáll a lóról. Amint beteszi a kis rácsos ajtót, az árnyékban egy padon észreveszi Imrét. Odamegy hozzá :

— Hát te mit gubbasztol itt, öcsém ?

— Kigyelmed á? . . . Hú, azt hittem, hogy most rajta kapnak !

— Esztike után sántikálsz ? . . .

— Hászén . . . hát . . . tudja . . .

— No, oszt mit mond az Esztike.

— Nem mond az semmit, csak minduntalan sir . . . Az apjának nem merjük megmondani, hogy szeretjük egymást. Merthát nemes emberhez akarja adni feleségül.

Pali lecsüggesztett fővel áll és hallgat. Majd odaszól Imréhez :

— Oszt boldogok lennétek? Az Esztike is boldog lenne ?

— Azt mondta, hogy sohase lesz boldog, mert sohase lehet az enyém.

— Hát . . . öcsém . . .

Most odatéved a Pali tekintete a zsalukáteres ablakra. Hirtelen elakad a szava. A nyitott ablaknál áll Esztike. Hófehér ruháján remegve tündöklük a holdsugár. Pali is Imre is nesztelenül futnak oda, hozzá.

— Édes . . .

— Húgom . . .

— Ni . . . Pali bácsi !

— Én vagyok. Segíteni jöttem.

— Rajtam ?

— Rajtatok.

— Hogyan ?

— Ugorjál csak le. Gyorsan. Felfoglak.

— Jaj . . . én nem merek . . . Aztán miért ?

Pali kitárja a karjait :

— Egy . . . kettő . . .

És Eszti dobogó szívvel a Pali karjai közt pihog.

Pali pedig odafordúl Imréhez. Tompa fátyolos hangon szól.

— Te meg gyere, ülj ide a másik karomra. Nem ejtelek le, ne félj, . . . no . . .

Mint két gyermek a dajka karján, úgy ül a Palién, az egyikén Esztike, a másikon Imre.

Az csak nézi, nézi őket.

Azok meg összehúzódnak hallgatnak.

— Csókoljátok hát meg egymást.

Pali homályos szemmel látja, amint a lisztes szőke haj hozzásímúl az Esztike éjfékete fürtjeihez . . .

— Gyerünk hát.

És fellép velük a tornácra. A lábával nagy zajjal bezörget az öreg Fodor Máthé ajtaján, aki sűrű keresztmányás közt ki is nyitja azt.

— Halja kigyelmed! — szól dörögve Pali. — Tudja-e, hogy ki vagyok én?

— Tudom . . . Tudom . . . Mi atyánk, ki . . .

— No hát én mondom kigyelmednek, hogy nyugovása nem lesz addig, míg ezekből itt ni egy pár nem lesz! Én nem hagyom nyugtát! Érti? . . .

— Mán mint az Esztike és az Imre? . . . az Imre? . . . Legyen meg a Te akaratod . . .

— Igen. Neki fogja hagyni kigyelmed a malmát, a gazdaságát. Aztán boldogok lesznek . . . No, adja rájuk az áldását! Rövid egy-két hónap alatt meglegyen az esküvő is! . . . Mást ne merjen oszt gondolni kigyelmed . . .

Az öreg molnár ráteszi reszkető kezeit az Esztike, meg az Imre fejére.

— Áldjon meg az Isten benneteket gyermekeim! . . .

— Na itt van, kísérje hát most az Esztikét az alvószobájába.

Azzal leállítja szép gyöngéden Esztikét a földre.

Esztike pedig könyezve csókolja meg azt az acélmarkot.

Pali köszönés nélkül kiront. Az ajtót nagy robajjal csapja be maga után. A kertben leleszi Imrét.

— Aztán megbecsüld magad!

És lovára kap, ott hagyva a vízparton a hebegő Imrét.

III.

Az öreg Kincses Fodor Máthé megtartotta a szavát. Csakhamar híre is ment az Esztike menyasszonyságának. Az esküvőre meg a kert minden virágát, rózsáját bokrétába kötötték a kis nyszolyólányoknak.

Mikor pedig a menyasszony-táncot járta az Esztike, hát egy pillanatra csak elhomályosult a szeme és Palit látta, mintha táncolna.

Valóban táncolt is. A menyasszony-táncot járta. Az ő menyasszony-táncát.

Csata után a Kenyérmezőn diadalmi lakomát csapnak a vitézek. Pattogó rőzseláng mellett folyt a bor, szólott az

ének. Kinizsi Pál, aki mindkét kezében karddal osztogatta az ütközet alatt a halált, most ropta a táncot. Őrült, vad, duhaj táncot. A nagy lángoszlop megvilágította hatalmas alakját. Mindkét kezében egy-egy holt törököt lóbált. A harmadikat fogával tartotta.

És végig züggött a táboron a szilaj kiáltó szózat:

— Most járja Esztike a menyassny-táncot!

De nem hallotta senki más csak ő.

Mikor először láttalak!

*Az ifju költő verset írt,
A rímek csengve bonganak;
Versének címe persze az:
„Mikor először láttalak!“*

*Mosolygva olvassák mindenhol
A megszokott történetet,
„Tavasza volt és minden színes volt,
Az ég azúrja nevetett!“*

*A patak vígan csörgedezett,
A rét tarkába öltözött,
Vidám madárdal csattogott a
Zöld lomb alatt, zöld lomb fölött.*

*De az ő vidám mosolyától
Elhalványult maga a nap,
Így volt ez akkor, — épen így volt,
... Mikor először láttalak! ...“*

*S érzem, a történet megújul,
Ígaz, örök a szerelem;
A tárgy nem elcsépel, banális,
Legalább úgy tetszik nekem!*

*Mióta szív van s szív lesz mindig
Ez a történet új marad;
A tárgy az régi — új, az érzés:
„Mikor először láttalak! ...“*

Örményi Andor.

Ünnepek.

Ünnepelni szép, ünnepelni jó. Ilyenkor felölti az ember legszebb ruháját, arcára újabb, hamis vonást ölt, hétköznapi köntösével lerakja gondjait, bűját feledve ej-hűj, dinom-dánom éli a világát. Ünnepelni mindenki szeret, mi magyarok különösen. Megünnepeljük a vasárnapot, a hetedik napot, a számolást hetfőnél kezdve s megünnepelnénk a szombatot is, mert hatodik, ha

elein úgy határozták volna, hogy két nap pihenjünk. S ránk magyarokra pedig ráfér a pihenés, mert mi egész héten nem csinálunk semmit. A sátoros ünnepek igazán nagyszerűek, 3-4 napig tartanak, dupla prédikációval.

Elég.—

A hazafias ünnepek nálunk igen tiszteletre méltók és nagyszerűek. Kicsiben nemzetiszin pántlikás szavalatokkal és éljennel végződnek. Nagyban jelmezes körmenettel, ökörsütéssel, tarackdurogtatással és hazafias szólamok minél hangosabb kiáltásával vannak spékelve. Mindenki elviszi rá jelvényes ruháját, de az élő lelket kihagyja a játékból, ki keresne a cifra ruha alatt felemelkedő lelket. Üresek, sivarak a mi ünnepeink és minden bensőség nélkül valók.

Március 15. október 6. A vértanúk ünnepe legszerencsétlenebb, bár legmagasztosabb, mert búsulva ünnepelni nem szeretünk.

Az ünnepből nem jó ha — kevés. S nekünk hazafias ünnepből kevés van, ami van, azt nem becsüljük meg s nem valódi értékére emeljük. Ünnepi alkalommal nem hatja át sokak lelkét az a magasztos érzés, mely pedig minden ünneplésnek első kelléke, ami szentté teszi az ünnepet, ami kiemeli az ember lelkét a rideg, számító és könyörtelen kenyérthémákból. Óh testvéreim, vigyük el szívünk lelkesedését, testvéries együttérzésünket, józan egyenlőségünk tudatát, ami nagy ünnepeinkre! Ünnepeljünk az amerikai józan öntudatával és mélyenérzéssel; üljünk ünnepet a francia nemzet féltelen entuziazmusával; csak ne legyenek ami ünnepeink a sablon termékei.

Ünnepeljünk szívvel-lélekkel, hisz ünneplésen kívül más nem is jutott számunkra, átmeneti kornak erőtlén gyermekei számára. Mert mi a múlton élösködünk, mint férgek a kimúlt állat hulláján; tetteink nem örökítik meg nevünket; eszméink nem hatják keresztül minden ember szívét: a silány, de szükséges anyaggyűjtés korában élünk. Gyűjtjük, vagy legalább gyűjtenünk kellene erőnket forró ölelésére a szabadság dicső nemtőjének, a felvilágosodottság magasztos istennőjének. Hiszem is, hogy tespedő korunk után elkövetkezik egy emberiesebb, józanabb, természetesebb idő.

Tövis.

Margit koszorújából.

I.

*Te a világ lilioma, —
Én egy szürke bokra csak
S ágaimról kis virágok:
Röpke dalok hullanak.*

*Oh ha itt én árnyaimban
Illatozol énnekem,
Lelkem minden új virágát
Rád hullattom édesem.*

II.

*Szerelem dús erdejében
Álmodozva ballagok
S benne zengő énekeknek
Viszhangjai e dalok.*

*Óh az oly csodás egyének,
Mitől zeng e rengeteg . . .
E nagy dalból egy-egy hang csak,
Mit rímekbe tördelek.*

Dutka Ákos.

C S A R N O K.

Mortimer.

Sátánné asszonyosság.

(7)

Humoros elbeszélés.

— Már mint e . . . e . . . engem?

Azzal erőtllenül roskadt le a ládára, melynek ajtaja kegyetlenül odacsípvén a helyzetben gyönyörködő Ádám úr ujját s az — már mint Ádám úr, egy végnélküli jajt hallatott.

Sáfránné ajkáról diadalkiáltás tört elő. Eldobta Ábel bácsit a ládáról, hogy az soha életében még jobban nem forgott; aztán felrántotta a láda ajtaját. Ádám úr kiugrott a kényelmetlen fészekből.

— Ahá, itt vagy, te cinege? No ugyan szép kalitkába bújtatok! No, de várj csak te gézengúz!

Azzal magasra emelte a fakanalat, hogy lesújtson vele szereucsétlen áldozatára, ki még mindig fájós ujját szopogatta. Ábel bácsi látva a veszedelmet, melyben lakója és annyival adós lakója forog, megkapta hátúlról a fakanalat. Sáfránné hátrafordult és szörnyű harcot folytatott, míg ismét visszakaphatta a fakanalat. Ezalatt Ádám úr és Evi kifutottak. Sátánné utánok rugaszkodott. Hangja betöltötte az egész udvart s a ház falai harsogva visszhangozták:

— Fogjátok meg a rablót! A gazembert!

Kaján bácsi, a ház és kert hú óre épen gombócot evett. A rémes hangok hallatára a torkán akadt egy. Mindez azonban nem akadályozta őt meg abban, hogy fel ne kapja a pisztolyt, mely sóval töltődött ugyan, de azért csak pisztoly volt és ki ne bicegjen sánta lábától telhető gyorsasággal a szobából. Epen az ajtaja előtt szaladt el Sáfránné. Kaján bácsi azt hitte, hogy ő a

rabló és rásütötte a pisztolyt. A lövésre Ábel bácsi kiszaladt a házból. Sáfránné jaj nélkül rogyott a földre. Ábelné pedig, aki épen most jött vissza a kútról a mosdóvízzel, az ijedságtól egyszerre arcra borúlt az udvar közepén, míg a víz egy cseppig Sáfránné nyakába ömlött.

Sáfránné azt hitte, hogy már a pokolban van s ott öntözik vízzel, hogy lemosásák róla bűneit. Felugrott a földről és futni kezdett ijedten kiabálva:

— Nem kell hideg fürdő, nem kell!

Egyszerre Kaján bácsi tűnt szeme elé, ki még mindig ott állt megdermedve a rémes történet látásán, kezében a füstölgő fegyvert tartva. Sáfránné előtt egyszerre világos lett a történet. Es megindult a szóáradat, melyet — ha vízzé változott volna — bizonyára a második özönvíz gyanánt jegytek volna föl:

— Így áll a dolog? Hát maga volt az a híres ember, aki rámlött? Én rám, Sáfránné asszonyra, e ház úrnőjére, akinek maga a szolgálja, aki magának enni ad? Így hálálja meg maga az én mennyei jóságomat? —

— De nagyságos asszonyom . . .

— És azt hiszi, hogy egy ilyen lókötőt én még tovább is tűrni fogok a házamban?

— Bocsánat . . .

— De nem ám! Ilyen gézengúzzal nem lakom egy fedél alatt tovább egy percig sem! De nem ám! Nekem holnapig elfogja hagyni a házat! Érti!?

Ádám úr is előkerült a zajra. Most érkezettnek látta az időt, hogy megboszúlja magát Kajánon.

— Igaza van nagyságos asszonyom! Csak el kell kergetni az ilyen embert a háztól! Még lelővöldözne itt mindnyájunkat, mint a verebeket!

Kaján bácsi olyan savanyú arcot vágott, mint egy vadalma.

Nem akartam, kérem alásan . . .

(Folytatjuk.)

S Z I N H Á Z.

Lotti ezredesei. F. hó 7-én került ez az énekes bohózatnak-nevezett darab bemutatóra. Ugy, mint énekes darab, mint bohózat megállja a helyét. Különösen a második rész gazdag szellemes és kacagtató ötletekben. Ez az újdonság nagy sikert aratott, — illetőleg *Amon* Margit, ki úgyszólván maga a darab. Ha ő nem arat sikert, akkor a darab bukását konstatálhatnók; de ő nagy sikert aratott, tehát a darab is. — Ily ki-

válóan kedvesnek és temperamentumosnak még nem láttuk őt. Nem csoda, ő Lottiban önmagát ünnepelte, a közönség pedig **Amon** Margitot ünnepelte, kinek ez estén volt 500. fellépte. Ez ünnepi alkalomból a nagyváradi hölgyek óriási ezüst babér-koszorúval tepték meg, melynek minden egyes levelére azon darabok egyikének a neve volt bevésve, melyben a mi bájos és szeretett primadonnánk eddig sikert aratott. — Mi is tiszta szívvel óhajtjuk, hogy amily diadalmasan jutott el a színi-pálya rögös útjának eme határkövéig, ezután is mindig ily diadallal érje el a többit is. S ha majd útjának magaslatára jutva, visszatekint, — fényes pályát lásson maga mögött, mit az ő ragyogó, diadalmas sikerei világitanak majd be. — (H. L.)

Előfizetési felhívás.

Az „*Előre*” hetenkint minimum három-negyedívnyi terjedelemben jut a közönség elé; bár nagyon sajnáljuk, hogy még egy ideig nem engedi előfizetőink száma a nagyobb terjedelmet. Azonban mindent elkövetünk, hogy addig is kis helyen élvezhető és változatost nyújtsunk olvasóinknak és jóakarukat megtartsuk. — Előfizetni bármikor lehet. Akik negyedévre, vagy hosszabb időre fizetnek elő, az előző számokat is megkapják. *A szerkesztőség.*

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratokat nem adunk vissza. —

Nebántsvirág. Helyben. Verse elég csinos; gondolat is van benne. Csak a forma szabályaival és a hangsúlyos verselés törvényeivel nincs tisztában. — Tanulás: olvasás, ez a fő. Hisszük, hogy nemsokára fog olyat is írni, ami beválk. Csak forduljon mindig bizalommal hozzánk. — Mi mindenkivel szemben kíméletesek vagyunk, ebben ne is kételkedjék. — **B. A.** és **J.** Helyben. A szerkesztőségnek beadott készítmény avatott kezekre vall, bár hisszük, hogy onnan még jobb is kerül. 1000 köszönet. — **H. A.** Helyb. Dolgozata helyszüke miatt kimaradt. A következő számban pedig már vonatkozása miatt nem közölhetjük. Azonban számítnak más ilyenmű munkásságára. — **usz-ri.** Helyben. Munkája még nagyon kezdetleges. Ilvesmit bármelyik középiskolai tanuló meg tud írni. Csinált érzések; több

helyen olvasott hangulatok gyenge reminiscenciái. Törekedjék eredetiségre, tartalmasságra és válogatottabb nyelvezetre, úgy ismét bekopogtathat hozzánk. Azonban addig is ne haragudjék ránk nyíltságunkért. — **Cs. E.** Munkájáról majd kimerítőbben a jövő számban.

— **Kond.** Helyben. Örömmel vettem újabb levelét, de ez a bizalmatlanság valóban bánt. Velem szemben teljesen nyílt lehet, rajtam kívül nem tudja meg senki; az én szavamban megbizhat. Művei alá azért alneve jöhetne, de így bármily jök legyenek is, nem tudva szerzőjük kilétét, nem közölhetem. — Már úgy is kivételt tettem azon szabály alól, hogy névtelen levelekre nem válasszunk! — Jóakaratu üdvözléssel — a szerk.

A kiadóhivatal üzenete:

(Gyűjtőknek 5 előfizető után tiszteletpéldányt adunk. — Hirdetéseket felvesz a kiadó hivatal.)

AZ „ELŐRE” MEGJELNIK
MINDEN VASÁRNAP.

Szerkesztőség és Kiadóhivatal
Nagyvárad, Körös-utca 3.

Levelek és előfizetések
— ide címzendők. —

Előfizetési ára:

Egy évre 8 Kor.

Fél évre 4 „

Negyed évre. 2 „

Egy szám 20 fill.

!! Nagy látványosság !!

a Nagy-Piacz-téren. (Andrényivel szemben.)

Panoptikum, anatómiai múzeum és állatsereglet. Az állatseregletben a legritkább és legkülönlegesebb állatok láthatók. Naponta kétszer a legkülönneműbb állatokkal nagy előadás.

➔ Vasárnap 3 előadás !! ➔

Koczka Antal és Fiai.

SZENZÁCIÓS ÚJÍTÁS!

Háasz Manó

 női divatáruháza
NAGYVÁRAD.

Főüzlet: Zoldfa-utcán. Fióközlet: „Amerikai áruház” Fő-utca.

Minden vevőnek, aki tíz forint értékűt vásárol, bármely átadott fénykép után egy életnagyságu (60 cm. magas) művésziesen kiállított hű fényképet készít **teljesen ingyen**, még akkor is, ha a bevásárlás apróbb részletekben történik. Csupán a diszes keretért (passe partou) önköltségemet 1 frt 50 kr. számítom fel. Ezen életnagyságu ingyen fényképet magát, a világ egyetlen műintézete sem képes 10 forinton alul elkészíteni, a legcsekélyebb vásárlásnál pénztáram egy fénykép-bont ad.

A moszkvai

Popoff K. és C. Testvérek cég

világhírű csomagolt theái

csak is ezen véd-

jegygyel jönnek for-

galomba.

➔ Kaphatók minden előkelő üzletben. ➔

Nyom. Neuman V. könyvnyomdájában.